

Chương 154: Thám Hiểm Darklands (5) - Bị Vu Oan Là Cướp

(Số từ: 3373)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

00:25 AM 01/04/2023

Als Point đã sụp đổ, và ba căn cứ xa hơn về phía nam đã bị cô lập. Nếu cứ để tình hình như vậy, thì việc phá hủy một cứ Điểm đó cũng có thể lan sang ba điểm còn lại.

Do đó, Hiệp hội dự định tập hợp một đoàn xe để khôi phục lại căn cứ điểm tham chiếu đồng thời cung cấp nguồn cung cấp cho các căn cứ bị cô lập. Một đoàn xe tiếp tế quy mô lớn sẽ sớm bắt đầu hành trình. Nó có lẽ cũng được cho là khá lớn.

Eleris, Ellen và tôi đã đến chi nhánh của Hội mạo hiểm giả ở St. Point để đăng ký nhiệm vụ tương ứng.

Đó là nơi chúng tôi nhận được một số tin tức khá xấu.

“À, đoàn hộ tống không còn nhận thành viên mới nữa. Chúng tôi đã có đủ số lượng thành viên cần thiết.”

Vì có lẽ chúng tôi đã đến quá muộn một bước, nên Hướng dẫn viên Hội nở một nụ cười xin lỗi, như thể họ đang cảm thấy rắc rối sau khi cho chúng tôi xem danh sách thành viên hội tổng đoàn xe.

Có thể thấy rõ rằng danh sách khoảng năm mươi người đã được điền đầy đủ.

“ ... ”

Ellen nhìn chăm chăm vào danh sách. Tên và cấp bậc của từng thành viên trong đội hội tổng đoàn xe được viết trên đó.

Và cái tên đứng đầu khá quen thuộc, mặc dù Ellen không nhận ra họ.

Viết ở đó bằng nét chữ rõ ràng là: “Rank B – Hugson.”

“Tuy nhiên, với sự cho phép của anh Hugson, trưởng nhóm hội tổng, chúng tôi có thể bổ sung thêm nhân sự. Bạn có thể tìm thấy anh Hugson tại nhà trọ Lockheed.”

“...Cái gì?”

Mạo hiểm giả Rank B đó phụ trách đội hội tổng đoàn xe.

Chỉ đến lúc đó tôi mới hiểu tại sao mọi người không thể đi ngược lại bất cứ điều gì Hugson nói.

Hắn ta không chỉ là một Mạo hiểm giả Rank B mà còn là một người có quyền hạn.

Có phải Hiệp hội đã trao cho hắn ta quyền hạn này bởi vì tên đó là Mạo hiểm giả được xếp hạng cao nhất ở St. Point?

“Tôi không ngờ chuyện này lại xảy ra...”

Eleris đã thực hiện một số nghiên cứu, nhưng cô ấy cũng có vẻ bối rối khi biết rằng Hugson là người có thẩm quyền như vậy.

“...Sao vậy?”

Eleris và tôi tái mặt, trong khi Ellen chỉ nghiêng đầu, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra.

“...Hugson là người mà chúng ta đã gặp rắc rối trước đó.”

"Ah."

Ellen gật đầu, có vẻ như đã nắm được ý chính.

Rõ ràng là yêu cầu của chúng tôi để được chấp nhận với tư cách là thành viên bổ sung sẽ không được chấp thuận.

* * *

Chúng tôi trở về nhà trọ của mình và tụ tập lại với nhau.

“Chúng ta có thể tự mình đi xuống đó, phải không?”

“Hmm... Ý anh là chúng ta nên tự mình đi điều tra tình hình ở Als Point mà không cần đoàn xe, phải không?”

"Đúng vậy."

Đã có một nhóm mạo hiểm giả đến đó trước chúng tôi, tuy nhiên, vẫn chưa có tin tức gì về họ. Sẽ không phải là một kế hoạch tồi khi tự mình đến Als Point để điều tra và báo cáo những phát hiện của chúng tôi cho Hiệp hội một cách riêng biệt thay vì tham gia vào đội hộ tống đoàn xe.

“Kiếm tiền là tốt và tất cả, nhưng không có hại gì khi tự mình di chuyển.”

Cuối cùng chúng tôi quyết định từ bỏ nhiệm vụ hộ tống.

“Không ngờ một mạo hiểm giả Rank B lại tuyệt vời như vậy. Được trao đủ quyền hạn để đảm nhận vai trò trưởng nhóm hộ tống.”

Eleris có vẻ khá ngạc nhiên khi Rank B thực sự cao hơn mong đợi. Thành thật mà nói, tôi cũng rất ngạc nhiên.

Sau khi tôi nghĩ về nó, đó là một thứ hạng khá cao, phải không?

Ellen chỉ làm bầm với hai cánh tay khoanh lại.

“Tên đó vừa trở thành một con cá lớn trong một cái ao nhỏ.”

Tôi nghiêng đầu trước lời nhận xét lặng lẽ của cô ấy.

"Ý cô là gì?"

“Đường đến St. Point an toàn nên không cần người hộ tống hay gì đó. Công việc hộ tống này phải có nguồn gốc từ St. Point.”

“...Phải?”

“Đó thực sự là một yêu cầu chỉ có ở văn phòng Hiệp hội St. Point. Tuy nhiên, không có nhiều yêu cầu được trả lương cao ở nơi này, vì vậy không có bất kỳ Mạo hiểm giả cấp cao nào xung quanh. Mạo hiểm giả được xếp hạng cao nhất ở nơi này là người đàn ông tên là Hugson.”

Trên thực tế, Ellen cũng không nghĩ rằng một người Rank B lại xứng đáng được đảm nhận vị trí trưởng nhóm hộ tống.

“Vậy ý cô là tên đó đã may mắn khi được ở đây, về cơ bản trở thành một con cá lớn trong một cái ao nhỏ?”

“Có lẽ vậy. Và Có thể không. Hẳn ta cũng có thể có mối liên hệ với ai đó từ chi nhánh của Hiệp hội St. Point.”

“Hừm... tôi đoán thế.”

Hugson có thể có liên hệ chặt chẽ với ai đó từ bang hội địa phương, cho phép mình độc chiếm các yêu cầu tốt, vì vậy hẳn có thể thực sự đến St. Point vì điều đó. Trong trường hợp đó, bản thân hẳn thậm chí còn được chỉ định làm trưởng nhóm

hộ tổng được yêu cầu. Thông thường, vị trí đó sẽ thuộc về một Mạo hiểm giả cấp cao hơn nhiều.

Eleris và tôi gật đầu trước lời giải thích khá hợp lý của Ellen.

“Và nhìn vào danh sách, ngoại trừ Hugson, tất cả các thành viên đều là mạo hiểm giả Rank D hoặc F. Hầu như tất cả họ đều là người mới đến.”

“...Người mới đến?”

Chắc chắn, Austin cũng đã khoe khoang về việc ở cùng nhóm với Hugson. Ellen cẩn thận xem qua danh sách và dường như nhận ra.

“Lý do gì mà hẳn ta chỉ thuê những Mạo hiểm giả mới?”

“Phải có một khoản ngân sách nhất định được phân bổ cho yêu cầu này. Những Mạo hiểm giả cấp thấp thường được trả ít hơn. Tên đó có lẽ đang lên kế hoạch bỏ túi phần còn lại.”

Trước những lời của Ellen, tôi há hốc mồm kinh ngạc.

Nếu tổng cộng 100 đồng vàng được đưa ra làm ngân sách cho yêu cầu thanh toán cho những người tham gia, nếu hẳn ta để những Mạo hiểm giả cấp cao tham gia đội hộ tổng, thì cuối cùng bản thân sẽ nhận được ít tiền hơn, vì vậy tên đó quyết định lấp đầy hàng ngũ bằng chỉ những người mới đến.

Hugson khá chắc chắn rằng dù sao thì con đường họ sẽ đi vẫn an toàn. Mục đích của họ không phải là ra trận mà chỉ đơn giản là hộ tống một đoàn xe. “Chà... Tên đó không phải là một gã đàn ông tham lam sao?”

Ngoài việc Hugson hóa ra là một người khá tham lam, thì dù sao thì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi. Rốt cuộc, chúng tôi đã quyết định rằng chúng tôi không muốn tham gia vào nhiệm vụ. Chúng tôi sẽ không còn việc nào ở St. Point sau khi chúng tôi rời đi.

* * *

Chúng tôi quyết định tiến về phía Als Point, bắt chắp đoàn xe.

Vì chúng tôi chưa ăn tối nên tôi và Ellen đi ăn ở đâu đó. Sau khi nói với chúng tôi rằng cô ấy đã ăn xong, Eleris trở về phòng của mình.

Tất nhiên, tôi đã đề cập đến nó trước đây, nhưng có vẻ như cô ấy không thể ăn thức ăn của chúng tôi. Tuy nhiên, cô ấy nói rằng cô ấy sẽ không ăn cùng chúng tôi để tránh bị nghi ngờ.

Mặc dù nó đã trở nên yên tĩnh hơn, khi cuộc tuyển mộ Pháp sư điên cuồng kết thúc, tầng một vẫn ồn ào vì tất cả những kẻ say xỉn đang vui vẻ.

-Đó có phải anh ta không?

-Đúng rồi.

- Huh... Tại sao cô ấy lại quyết định từ chối tham gia một Party Rank B và tham gia với một đứa trẻ như anh ấy?

-Có lẽ cô ấy không mạnh như vẻ ngoài của mình.

-Chà, kể cả khi cô ấy không khéo léo, một Pháp sư vẫn là một Pháp sư...

Thỉnh thoảng tôi cũng nghe một số người bàn tán về việc tôi không biết từ đâu xuất hiện và đánh cắp Pháp sư. Tôi không thực sự quan tâm đến họ. Tôi sẽ phải ở lại St. Point hơn một tuần để đối phó với tất cả những gã đó.

Ellen đã gọi thêm ba miếng bít tết hamburger và rất nhiều salad khoai tây vào thực đơn của cô mình, trong khi tôi chỉ gọi một miếng bít tết.

“...Cậu cũng định ăn số lượng khổng lồ đó ở đây à?”

Sự thèm ăn không đáy của cô ấy đến từ đâu vậy? Ellen nhìn tôi với vẻ mặt ủ rũ trước lời nhận xét của tôi.

‘Cái gì!’

Đó là những gì cô ấy đang cố gắng truyền đạt.

“Cậu sẽ phải di chuyển nhiều hơn, vì vậy cậu nên ăn nhiều hơn.”

Woah, woah, nhìn cô ấy nói lại kìa.

“...Cậu nói đúng.”

Cô ấy đã đúng rằng chúng ta nên ăn nhiều. Chúng tôi sẽ không phải bổ sung lượng khô mà chúng tôi đã nhận được tại Tiền đồn Exian ở đây tại St. Point.

Đó có phải là lý do tại sao cô ấy không ăn nhiều khi chúng tôi đi trên đường không?

“...”

Dù sao, tôi đã có khá nhiều vấn đề.

-Thêm bia cho bàn này!

-Vâng!

Nhìn thấy người phục vụ rót đồ uống cho mọi người sau khi họ gọi món khiến tôi nghĩ rằng anh ta cũng có thể rót cho tôi một ít, miễn là tôi trả tiền. Một điều như thế thậm chí không thể nghĩ đến ở Temple, nhưng chẳng phải sẽ tốt hơn nếu anh ấy chỉ rót cho tôi một ít rượu nếu tôi đưa tiền cho anh ấy sao?

“...Chúng ta có nên uống gì không?”

“...?”

Ellen chỉ nhìn tôi sau khi nghe tôi nói.

Cô ấy dường như không hiểu những gì tôi đang cố nói chút nào.

"...Đồ uống?"

“...Tớ chỉ nói là...”

Tôi cảm thấy một cảm giác khủng hoảng nhất định rằng cô ấy có thể giết tôi ngay khi tôi cho một ít rượu vào miệng.

Cô ấy không bảo tôi đừng uống rượu, nhưng nhìn vào ánh mắt cô ấy nói với tôi: ‘Cậu nói gì vậy?’ làm tôi hơi sợ.

...Nó làm tổn thương lòng kiêu hãnh của tôi một chút.

Ý tôi là, không phải việc sợ hãi người mạnh nhất thế giới là hoàn toàn tự nhiên, bất kể tôi thực sự bao nhiêu tuổi?

Có phải nó xấu hơn nhiều để bào chữa cho sự thảm hại?

Tuy nhiên, đôi khi tôi chỉ sợ Ellen, theo một nghĩa khác với Bertus và Charlotte!

Tôi luôn bị cô ấy đánh đập dưới danh nghĩa luyện tập! Đó là những gì người ta gọi là một kẻ bắt nạt!

“Cậu đã từng uống rượu trước đây chưa?”

Ellen hỏi tôi điều gì đó khi cô ấy ăn bít tết hamburger. Tất nhiên, tôi đã say. Tôi đã uống rất nhiều trong quá khứ.

Tuy nhiên, tôi chỉ uống một ly duy nhất sau khi sở hữu cơ thể này—đó là một loại đồ uống có vị chua không xác định mà những kẻ ăn xin của Rotary Gang đã uống.

Tuy nhiên, rượu là rượu.

“...Tại sao tớ lại không thể?”

Trước nỗ lực phản đối rụt rè của tôi, Ellen lắc đầu.

“Không phải là cậu không thể.”

“Nhưng không phải hôm nay,” cô nói chắc nịch trong khi nhét miếng bít tết hamburger vào miệng.

“Tớ không uống được à?”

“Nếu cậu định uống một chút, hãy làm điều đó sau.”

Vì vậy, tôi không thể uống, huh?

“...Vớ vẩn.”

“...Huh?”

Cô ấy nói một điều hoàn toàn bất ngờ sau khi tôi sắp cảm thấy thực sự thất vọng. Tôi hiểu tại sao một người không muốn tôi uống rượu, nhưng cô ấy thực sự đã yêu cầu uống với tôi sau đó?

“Tớ cũng muốn uống một chút.”

Chắc hẳn Ellen tò mò về mùi vị của rượu. Thành thật mà nói, Ellen luôn chân thành trong mọi việc cô ấy làm, nhưng cô ấy không phải là kiểu người ủng hộ mọi người sống một cuộc sống ngay thẳng.

Cô ấy đã làm hết sức mình với một nhiệm vụ được giao, nhưng cô ấy không phải là người theo đuổi công lý tuyệt đối. Việc cô ấy muốn thử uống một lần cũng không có gì khác thường.

Tôi đột nhiên rất tò mò về điều gì sẽ xảy ra nếu cô ấy say khướt.

Trong khi tôi vẫn còn ngạc nhiên trước những lời nói đầy bất ngờ của Ellen...

*Bang!

Đột nhiên, cánh cửa nhà trọ bật mở, khiến tôi cảm thấy déjà vu nghiêm trọng.

Điều gì đã xảy ra với điều này?

Cách đây không lâu, một sự việc tương tự đã xảy ra.

Cũng giống như lúc đó, quán trọ hoàn toàn im lặng.

*Dậm, dậm, dậm

Và không giống như trước đây, đó là một nhóm người vào nhà trọ.

Họ là một nhóm người mặc đồng phục, vũ trang đầy đủ.

Mạo hiểm giả Rank B, Hugson, nằm trong số đó.

“ ... ”

Austin cũng nằm trong số đó, run rẩy và hoàn toàn nhột nhạt. Anh ta chỉ vào tôi mà không nói một lời, và những người có vũ trang đó đến bàn nơi tôi và Ellen ngồi.

Sau đó tôi nhận ra đó là đồng phục gì.

“Tôi là Cán bộ Hiệp hội Mạo hiểm St. Point, Zaler.”

Đó là bộ đồng phục được mặc bởi nhân viên Hội mạo hiểm giả.

“Reinhardt và Ellen. Tôi nói có đúng không?”

"Đúng."

“Đúng.”

Viên sĩ quan có vẻ ngoài lạnh lùng xác nhận danh tính của tôi và Ellen trước khi nói chuyện với chúng tôi.

“Tôi đã nhận được báo cáo rằng cả hai người đều bị nghi ngờ đã tham gia vào một vụ cướp.”

"...Cái gì?"

“ ... ”

Hugson nắm lấy vai Austin.

Nước da của Austin chuyển sang màu xanh.

“Austin, nói cho tôi biết anh đã thấy gì.”

“Cái đó...Cái đó...”

Mẹ kiếp.

“Nếu anh không nói cho tôi biết sự thật, chiếc xe của anh sẽ bị lấy đi khỏi anh, anh biết không?”

Tôi gần như hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hugson đang đe dọa Austin ngay trước mặt tôi.

“H-hai người đó... Đã tấn công các Mạo hiểm giả và người đánh xe khi họ đang ở trong xe ngựa... Họ đã tống tiền chiếc xe và trang bị của họ...”

Austin run lên vì sợ hãi. Người đàn ông tự giới thiệu mình là Cán bộ Hiệp hội tiến tới, hất cằm về phía Austin, rồi nhìn Ellen.

“Chúng tôi đã có nhân chứng rồi. Hai người sẽ hợp tác chứ?”

“Hả sao cơ...”

“Reinhardt.”

Khi tôi sắp phát điên lên, Ellen gọi tôi. Có phải cô ấy lo lắng rằng tôi sẽ phát điên một lần nữa và bị kéo đến một nơi nào đó?

Ellen thì thầm.

“Lấy 'cái đó' ra.”

Cái đó...

Tôi ngay lập tức biết ý của cô ấy.

Ồ đúng rồi.

Nó không thực sự là một công cụ ma thuật nào đó, cũng không phải là một thánh tích vĩ đại nào.

*Xào xạc

“...!”

Đó là một vật phẩm gian lận bất khả chiến bại chỉ dành cho con người.

Huy hiệu của Hoàng gia nằm trong tay tôi. Ellen cũng lấy thẻ sinh viên Temple của mình ra.

“...Học sinh Temple?”

Huy hiệu Hoàng gia và Thẻ sinh viên Temple, thứ đảm bảo danh tính của chúng tôi với tư cách là

sinh viên của tổ chức giáo dục uy tín nhất lục địa, Temple.

Thậm chí không thèm nhìn Viên cảnh sát, Ellen lăm bằm như thể họ chỉ là một mối phiền toái thoáng qua trong khi ăn bít tết hamburger của cô.

"Nếu anh có đủ khả năng, bằng mọi cách, thì hãy thử đưa chúng tôi đi."

Làm sao cô ấy có thể nói "Biến khỏi đây đi" một cách duyên dáng như vậy?

Nhà trọ hoàn toàn im lặng vì một lý do khác vào lúc đó.

"Anh đang làm gì thế?! Đó chắc chắn là giả!"

Hugson, người đã chọn đơn giản là quan sát tình hình trước đó, đã phá vỡ sự im lặng.

"Hu-Hugson! Những món đồ đó là thứ sẽ khiến tru di Tam tộc nếu ai đó dám làm giả chúng!"

Viên sĩ quan gọi Hugson, người đang bất ngờ tiến về phía chúng tôi.

Điều này không phải lúc nào cũng đúng, nhưng sẽ vô cùng rắc rối và nguy hiểm nếu bị phát hiện ra rằng ai đó dám làm điều gì đó như vậy.

"Họ không thể trở nên táo bạo đến mức phải dùng đến những thứ như thế!"

Tên khốn đó là loại người sẽ hét lên với khuôn mặt đỏ bừng nếu mọi thứ không diễn ra như ý muốn.

“Há! Đồ khốn kiếp, ta chỉ tưởng các người là ăn cướp, thực ra các người là phản quốc! Làm giả Huy hiệu Hoàng gia và mạo danh học sinh của Temple? Các người sẽ bị xử tử ngay lập tức!”

*Thình thịch! Thịch! Thịch!

Hugson bắt đầu sai bước lại gần chúng tôi, tay cầm rìu, có vẻ như hắn ta đã mất kiểm soát.

“Nếu người chỉ cần di chuyển một bước gần hơn.”

Ellen lẩm bẩm bằng một giọng lạnh lùng.

“Người sẽ chết.”

"Cái gì?"

“Người sắp chết rồi.”

Ellen đứng dậy khỏi chỗ ngồi và nhìn chăm chăm vào Hugson, mặt hắn ta thậm chí còn đỏ hơn.

Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy như vậy trước đây.

Cơn giận thẳm lạnh đang hoành hành trên gương mặt vô cảm của cô. Nó dường như thậm chí còn vô cảm hơn bình thường.

Mặc dù cơn thịnh nộ đó không nhắm vào tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Trên thực tế, Hugson, người đang chuẩn bị rút vũ khí, cũng vô thức lùi lại khi Ellen đứng dậy.

"Cái gì? Người muốn có một cuộc đấu tay đôi sao?"

Ellen nhìn Hugson chăm chăm với con dao bít tết trên tay phải.

“Đây là tất cả những gì ta cần.”

Thậm chí không ai dám cười trước câu nói lỗ bịch của Ellen rằng cô sẽ đánh với rìu bằng dao bít tết.

Áp lực mà cô ấy tỏa ra khiến mọi người nghĩ rằng cô ấy thực sự có thể làm được.

“Nếu không thì rút khỏi đây đi.”

Lần đó, Ellen không còn thanh lịch như trước.

Huy hiệu của Hoàng gia, Thẻ học sinh của Temple...

Và sự tự tin bí ẩn mà cô ấy đang thể hiện vào lúc này.

Họ đã thuyết phục hơn.

Tuy nhiên, nếu họ chạm vào cô ấy, họ có thể bị đánh bay đi rất xa.

Không, cô ấy có thể đánh bay chúng ngay cả trước khi chúng có thể làm điều đó.

“...Quay lại thôi, Hugson.”

“...Tch.”

Cuối cùng, họ đã đưa ra lựa chọn sáng suốt trước khi thực hiện bước cuối cùng dẫn đến cái chết.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading